

Janovičácký komix 57

Neposedný knoflíček

Napsal: Máša

Vzniklo v první polovině roku 2009

Účinkují:

Kateřina Rücklová,
Tomáš Vlach,
Iva Vlachová

Seděla si tam vyzývavě v rohu. Její smyslné rtíky a mírný úsměv naznačovaly, že sem to já. Její knoflíček u košilky sténal a jako by prosil: "Škrťm se. Pojd' mě rozepnout!"

Zdálo se mi to? Byl to jen sen? Nevnímal jsem moc. Okolí se neustále měnilo,
jen ona byla stále stejná a ten její knoflíček prosil neustále o pomoc:
Škrtím se! Pojd' mě prosím rozepnout!

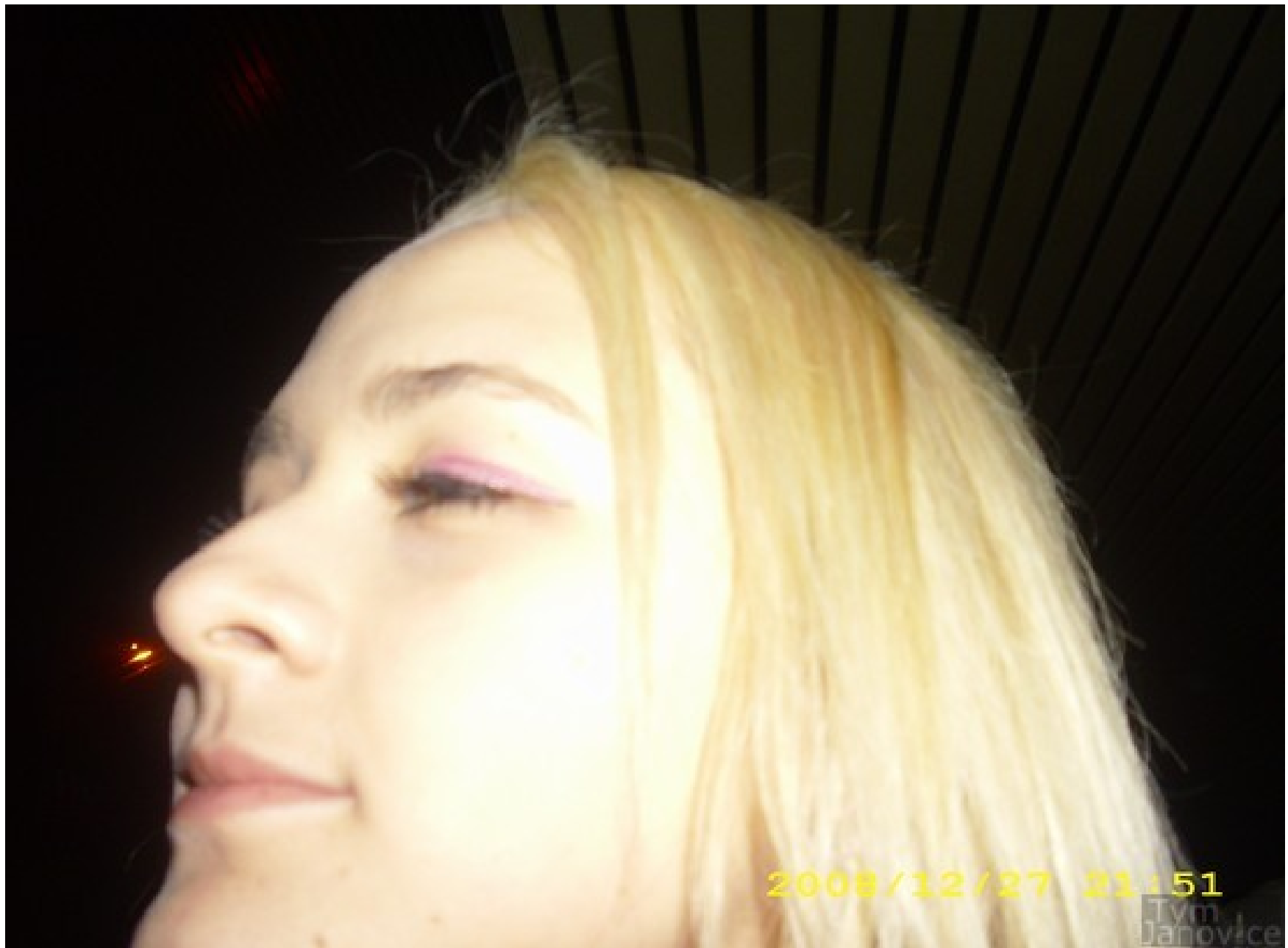
Šel jsem. Jestli mám v životě nějaké pravidlo, tak je to pravidlo o tom, že musím pomoc knoflíčku, který se chce nechat rozepnout.

"Neboj, už jsem u tebe. Za chvíli se ti už uleví z toho nesnesitelného sevření!"

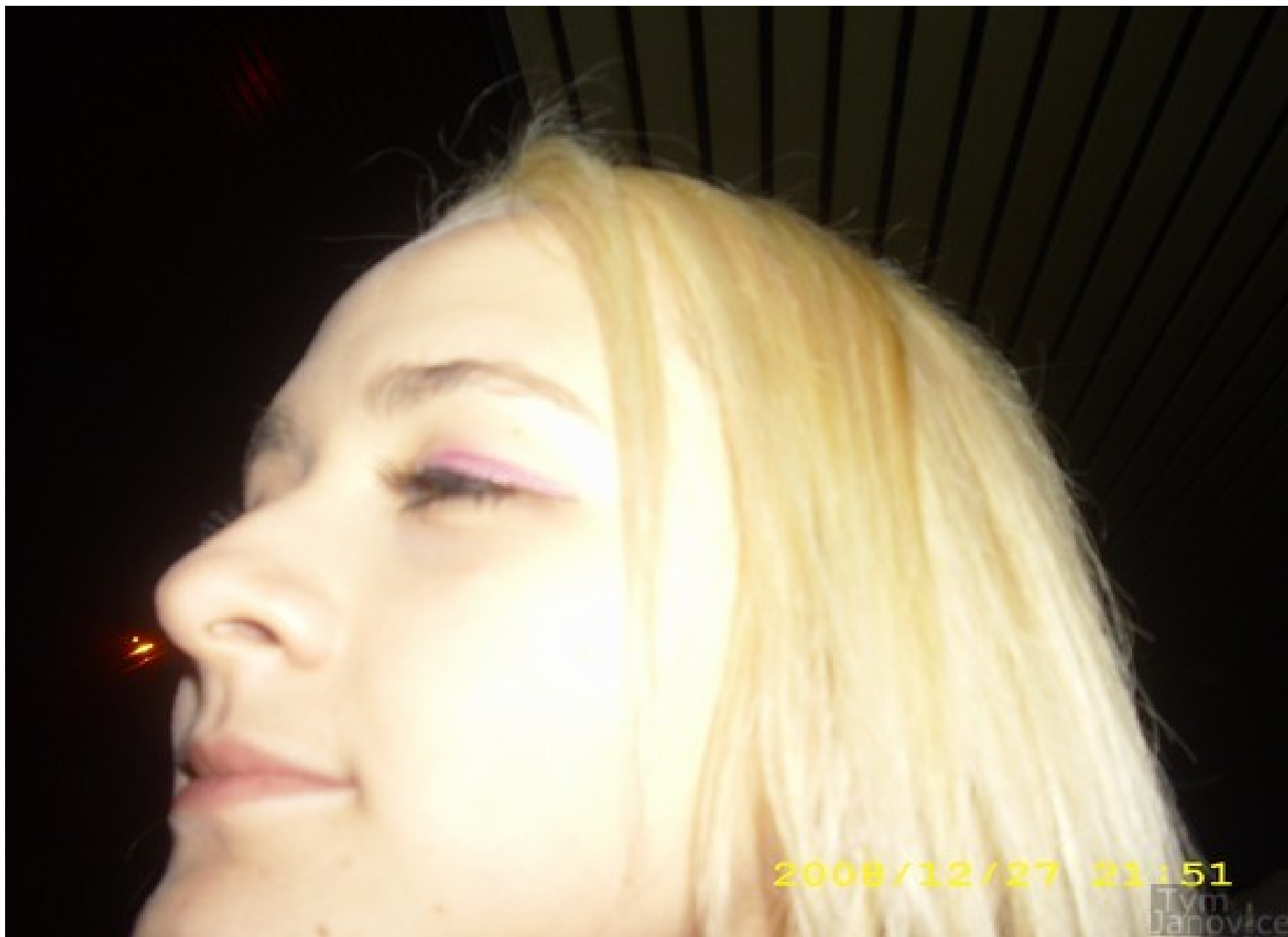
"Eh, povzdychla si, zatímco se moje ruce daly do práce."

Můj pohled hrdého vlastence, člověka pyšného na to, že se mohl narodit do této vlasti, který byl rád, že může být na tomto místě, bez mrknutí spočinul na tom droboučkém knoflíčku, předmětu tak droboučkém, a přitom tak nesmírně důležitém.

"Sss," zasyčela ona. Dotyk mých studených rukou
na jejím rozpáleném těle, byl znát.

Knoflíček nešel rozepnout. Znervóznil jsem.

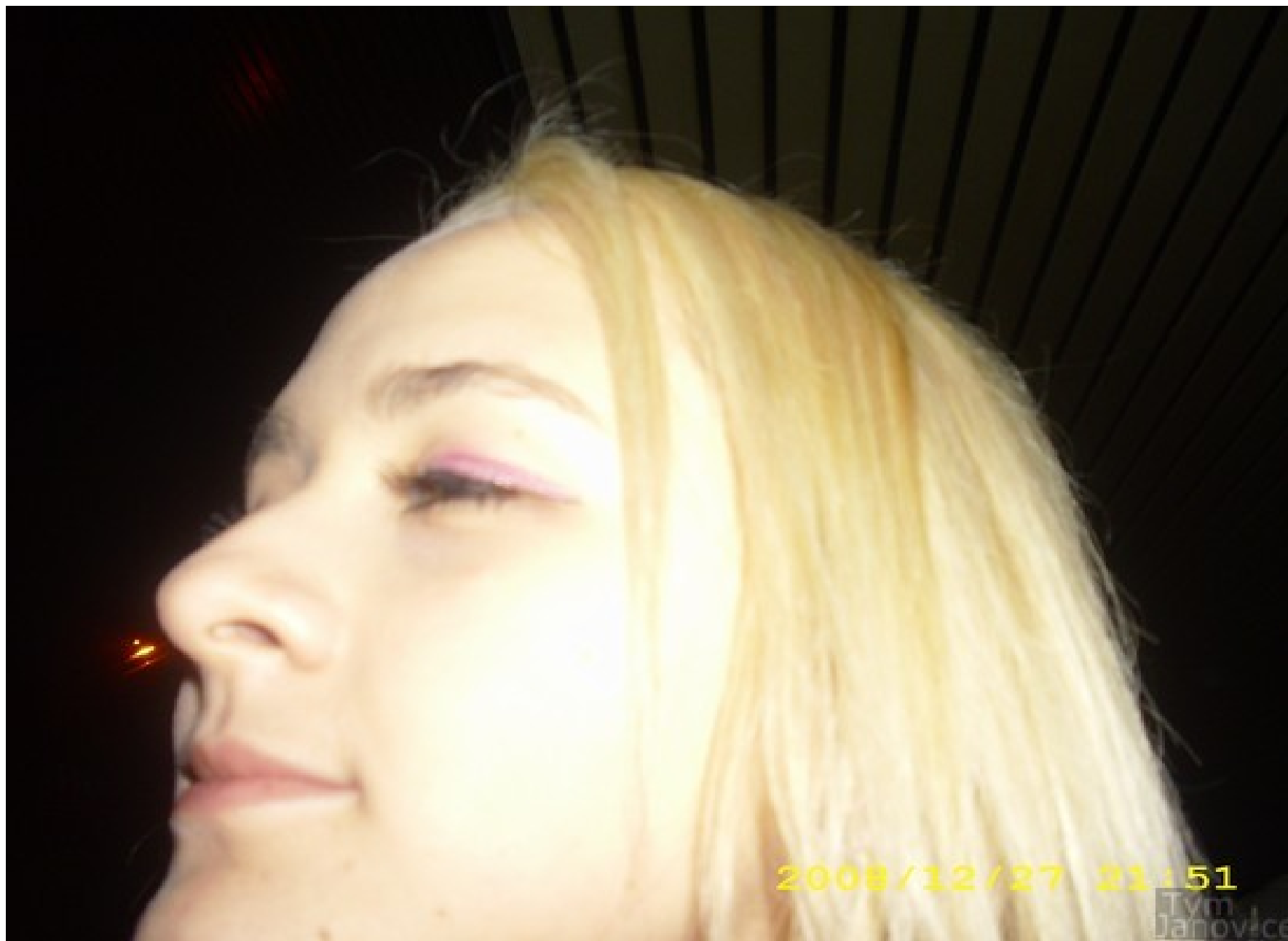
Celý život posiluju, abych se dočkal takovýhohle okamžiku,
a mé ruce se rozklepou nervozitou, že nemůžou rozepnout ani blbý knoflík.

2008/07/26 14:34

Tým
Janovice

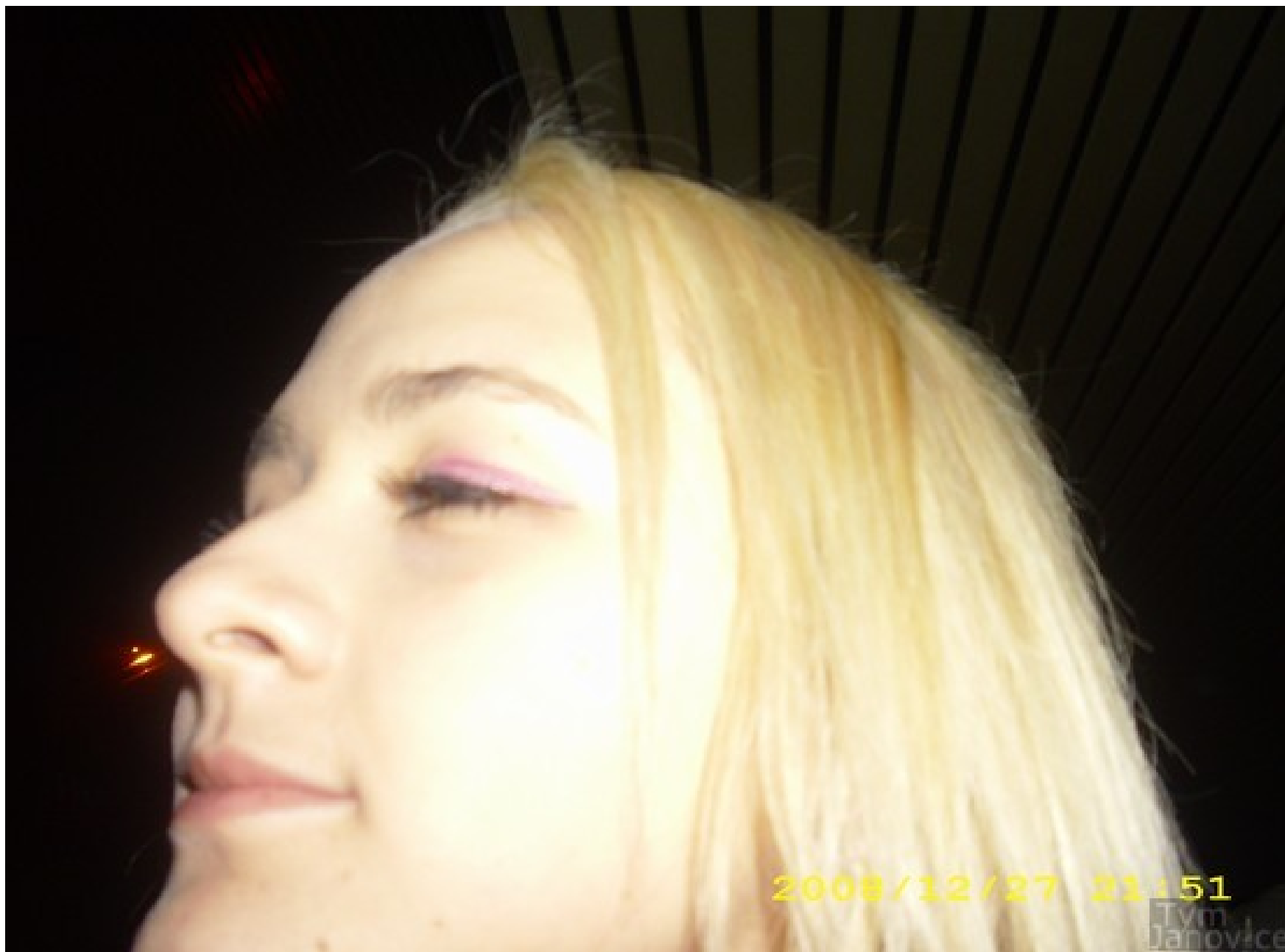
"Hmmm, pokračuj," povrňovala si zatím ona.

To mě znervóznilo ještě víc. Najednou sem tam nestál já před knoflíčkem, který tak toužebně toužil po tom, abych ho zrovna já rozepnul, ale místo toho tu stál nějaký vyplašený ocas, který skoro šahal na prsa půvabné ženštině, které běžně vyplašení ocasové skoro na prsa nešahaj.

"Ehmmm, ty víš, jak mě napínat, příjemně si povzdychla."

To už na mě bylo moc. Lidi, pomoc, jak se chovat v takovýhle situacích nás ve škole neučili! "Když vono je to ňáký zaseklý," sem na ní nakonec vykoktal.

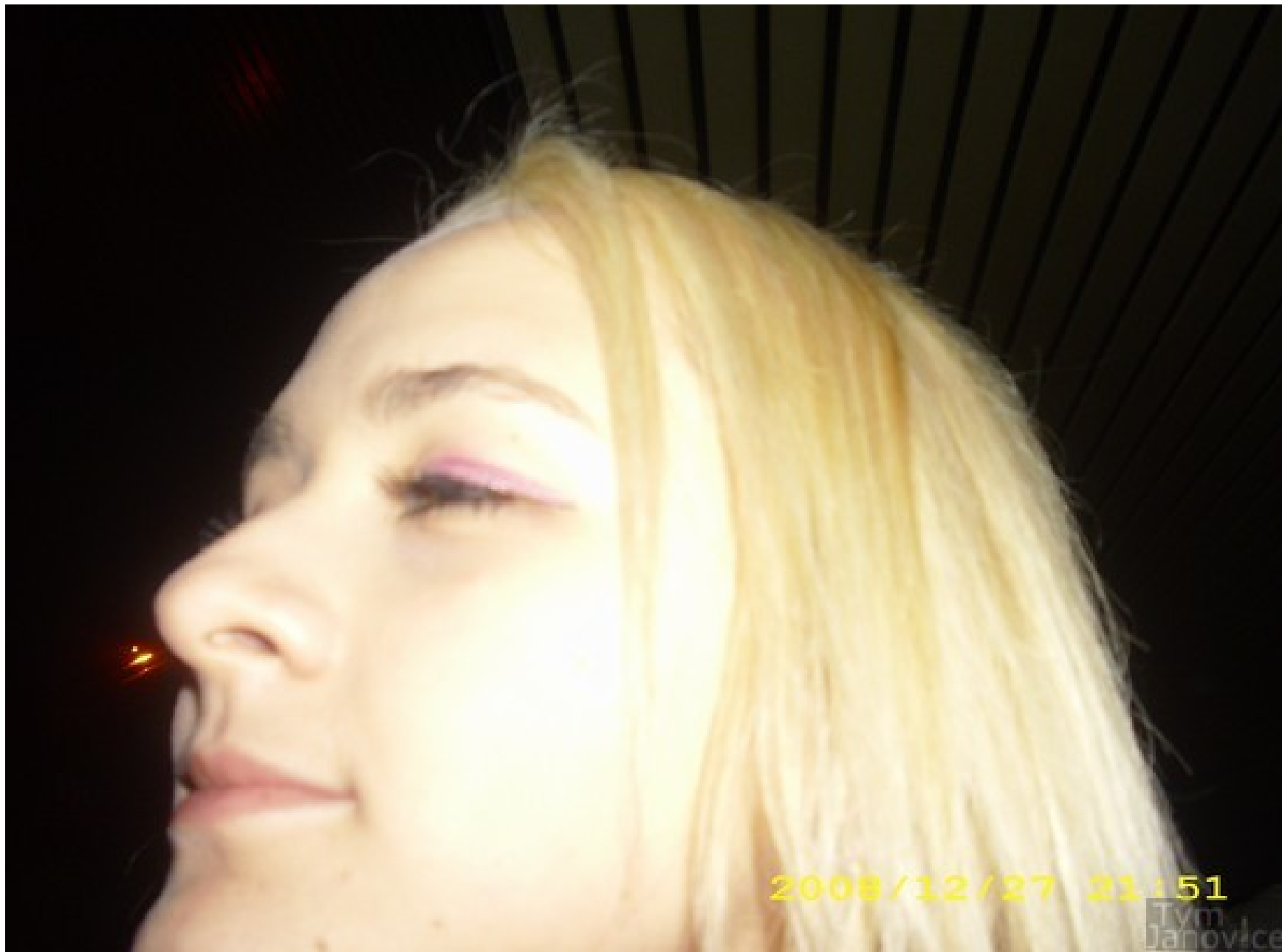
"Tak to strhni, ne," povrňovala si dál.

"Strhnout?!" lítal jsem očima mezi jejím knoflíkem, očima a poprsím. "Já? ... To jako já?" Povrňovala. Kurňa, z tohlehle bude průser, nevěděl jsem, co dělat. V tíhle situaci už sem nedokázal vydržet. Přestal jsem přemýšlet, a trhnul tedy. Jen jsem tou nervozitou omylem trhnul za trošku víc věcí, než by bylo třeba.

"Hmmm, " zavrňěla.

Nastal okamžik, kdy jsem periodicky kmital očima mezi zemí a místem, kde původně měla ten droboučkový knoflíček. Mé slušné já bojovalo o úhel pohledu s mým akčním já. Na podlaze byly krásné parkety. Předě mnou něco, co se běžně jen tak nevidá.

"Teda ty si ale divoch, " vrněla si. "Sem z tebe úplně na měkko."

No, na měkko, pomyslel jsem si, to já teda ani nějak už nejsem.

"Já to vždycky říkala, že to bez tebe není vono," zapředla.

To už jsem nevydržel. Bylo třeba jít ven se vyvenčit.

